

Култът Вуду ли позубва Хаити?

Двете статии са публикувани във в. „Комсомольская правда“, №2, 21-28.01.2010.

Почти половин век деструктивният сатанински култ е официална религия в Хаити. Това не свършва добре. На петия ден след земетресението световната общност е в недоумение. Какво да се прави с разрушената квазидържава, засега никой не знае. Макар че Съединените щати явно по навик отиват в Порт-о-Пренс в качеството си на „хуманитарни интервенции“. Някога американците са се опитвали цели деветнадесет години да поселят в републиката демокрация и цивилизация, но не са били твърде успешни в това начинание.

По-късно техните посещения в Хаити стават все по-кратки и безсмислени. А преди тях са били испанците, конкистадорите и французите - обичайна история за тези ширини, описана например от Габриел Гарсия Маркес. През четиридесетте години на миналия век на острова трябвало да дойдат първите транснационални компании - аграрни и добивни.

По време на Втората световна война Република Хаити би могла да забогатее поне малко. Тогава започва да се развива някаква промишленост, възниква прослойката на аристокрацията и на образованите хора. Но държава, която да влезе поне в категорията на „третите страни“, от Хаити незнайно защо не се получава.

Причините за пълната социална катастрофа и държавна несъстоятелност е почти невъзможно да се обяснят рационално от позицията на материализма.

Още едно потвърждение за

това е съседната католическа Доминиканска република, която дели с Хаити един остров. Само че съседите имат метро в столицата Санто Доминго, грамотността е 89%, годишният брутен вътрешен продукт на глава на населението съставлява 8500 долара и там е туристически рай.

А в Хаити единственият експортен продукт се оказва култът вуду - мистичен и кървав. Роден в неведоми времена в Централна Африка, вудизмът притежава всички обредни елементи, познати ни от западния сатанизъм. И това навежда на мрачни мисли за вечните и вездесъщи повелители на мрака.

По странно съвпадение култът вуду през последните десетилетия се разпространява широко чрез световно известния кинорежисьор Ромеро или гениалния Алан Паркър, заснел сатанинския филм „Ангелско сърце“ с Мики Рурк. Мик Джагър, който пътува до Хаити в „творческа командировка“, също се интересува от вуду. Вуду се рекламира от групата „Продиджи“ („Prodigy“), също и от покойния Майкъл Джексън. Един „приличен“ американски рапър от Източното крайбрежие

е просто задължен да бъде вудист. Нещо повече, сега всяко дете в детската градина или началните класове без проблем ще ти разтъкува какво е зомби. А ако трябва, и ще ти покаже. Срещу скромно възнаграждение всяка вуду магьосница в по-голям град ще прободете с шиш въсьщия образ на твоя враг. Тайното познание за детайлите на деструктивния култ в съвременния свят е нещо напълно нормално. И това е много странно и страшно.

Ако оставим материалното, бихме могли да предположим, че с примера на Република Хаити на всички нас ни е показана старозаветната притча за Содом и Гомора, но в съвременна трактовка. В определени географски ширини живеят няколко милиона души, които във всекидневието си общуват с някакви сили... с които в останалия свят никак не е прието да се общува. Меко казано!

Преди три века в Хаити са се борили срещу това, но безуспешно. В периода на колонизацията култът вуду умело се маскира зад християнството: Дева Мария се казва Ерзили Дантор, богиня на плодородието, а апостол Петър например става Папа

Легба. Всички християнски мисии бягат от острова неприлично рано - още през 1791 г., по време на първото въстание, вдигнато от вуду жреца Букман. С големи трудности едва през 1860 г. на Ватикана е позволено да организира в Хаити католическа мисия, която, както ще се окаже по-късно, не може да промени нищо.

Защото след сто години култът вуду вече е официална религия в републиката. Цивилизационният духовен разлом остава неизучен и неразбран от никого. В онези години Франсоа Дювалие, или Барон Сатърдей, управлява в Хаити и е олицетворение на смъртта в пантеона на боговете вуду. В управлението му помага лична гвардия - тонтон-макути, които са зомби според версията на местната официална държавна пропаганда. Всички прилични вярващи и образовани хора по това време бя-

гат от републиката в съседната християнска Доминиканска република. Където между другото не приемат особено добре хаитяните, тъй като ги смятат за магьосници сатанисти. И с ръка на сърцето трябва да признаем, че има защо.

Същите хаитяни, които не успяват да избягат, са убити от Барон Сатърдей с помощта на мачете. След тонтон-макутите (тази дума е позната на всички езици) през 2004 г. в републиката се появява „Армията на канибалите“ - като опълчение на поредния президент. В редките интервюта с тях те казват на журналистите: „Да, ядем хора, но със строго ритуално-магични цели.“

Някои толерантни западни журналисти дори се умиляват от тези

екзотични национално-културни особености. Само че Бог от подобна гледка се разгневява. Странно, но Порт-о-Пренс и Санто Доминго са на еднакво разстояние от епицентъра на земетресението. В Санто Доминго обаче водата само леко плисва от басейните, а това, което става в Порт-о-Пренс, не може да се нарече по друг начин, освен избиване на грешници.

Между другото, ето още една тема за размисъл: в света има, точно е имало, втори по значимост духовен център на култа вуду - Ню Орлиънс. Преди няколко години там има небивало наводнение. Казват, че от този град също не е останало много...

Дмитрий Стешин

Земетресението в Хаити е страшно доказателство за това, че броят на жертвите не зависи от силата на труса, а от социалните условия.

Три неща се набиват на очи. Първото е поведението на властите. Местният гарант Превал досега не знае колко са труповете - 50 или 500 хиляди, - а министърът на вътрешните работи заявява, че техният брой никога няма да стане известен. Но когато през 2006 г. Превал анулира изборите, със сигурност е знаел, че гласовете са били преброени неправилно. Когато избирателите са живи, знае колко са. Когато загиват - не е сигурен.

Второ, на снимките не се виждат огромни пукнатини в земята - важен признак на катастрофалните земетресения. Седмте бала магнитуд всъщност са долната граница на разрушителните земетресения, които обхващат големи територии. Това не е случаят, когато в земната пропаст пада небостъргач и не може да се направи нищо, т.е. силата на земетресението не е такава, че да разруши сеизмично устойчиви сгради.

В Хаити бетонните коптори се срутиха, но погледнете снимките на президентския дворец. Той също явно е построен без съображения за сеизмичната обстановка. В центъра има колонада, над която са разположени вторият етаж и тежка кула. Колонадата рухва цяла, а останалата част от първия етаж устоява. Ако в Порт-о-Пренс бяха строили не коптори, а жилищни сгради, жертвите биха били много по-малко.

Това е важен симптом за окончателен социален разпад. През последната четвърт на ХХ в. на територията на бившия Съветски съюз стават две земетресения, които много приличат на това в Хаити. В Нефтогорск през 1995 г. (7,5 по Рихтер) и в Спитак през 1988 г. (7,2 по Рихтер). Въпреки че огромният мащаб на разрушенията и на двете места се дължи на светското лекомислие и строежа на недостатъчно сеизмично устойчиви сгради, нито в Спитак, нито в Нефтогорск след труса хората са правили барикади от трупове.

Ние барикади от трупове не сме правили!

Земетресение с магнитуд 7 по скалата на Рихтер е много сериозно бедствие, но не е края на света. Едно от най-силните регистрирани в света земетресения е в Чили през 1960 г. с магнитуд 9,5. Тогава Андите са променили релефа си. Надолу летели стотици милиони планински късове. Били напълно унищожени колониалните градове Консепсион и Валдивия. Знаете ли колко души са загинали? 10 хиляди. И това се случва в Чили - не най-благополучната държава в света по онова време.

През 1985 г. в свръхнаселено Мексико има земетресение с магнитуд 8,2 по Рихтер. Загиват 7,5 хиляди души. Мексико също не е Лос Анджелис, но не е и Порт-о-Пренс...

Хаити е най-бедната държава в Западното полукълбо. Това е страната, от която започва епидемията от СПИН. Там са регистрирани най-високата детска смъртност и недохранване в Западното полукълбо, и то в условията на благоприятен климат. Стихийни катастрофи в света вече не съществуват. Живеем в социум, а не сред дивата природа и състоянието на социума в пъти намалява или в пъти увеличава последиците от стихийните бедствия.

В Русия има сеизмично опасни райони. Хаитянки колиби там няма, но да получиш разрешение на мястото на пететажна сграда да построиш дванадесететажна, не е никакъв проблем.

Не дай, Боже, да се разтресе.

Олия Латинина

